

La Humanitat

Any II : Núm. 198
Barcelona, 29 de juny de 1932

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 :: Telèfon 31518

Fundador LLUIS COMPANYS

MANCA DE SERENITAT I COMPRENSIÓ

Segueix, entorn de la discussió de l'Estatut de Catalunya, la nota pasional. Això fa que les dificultats del Govern no siguin escasses i que l'ambient públic, per obra dels enemics, es vagi enrarint.

Abans d'ahir, en un cèntric cafè de Madrid, el President de la Comissió d'Estatuts, senyor Lluís Bello, home sincer i lleial, de clara intel·ligència, fidel amic del senyor Azaña, va ésser objecte d'una manifestació de protesta, davant la qual va creure prudent retirar-se del local. Deixant de banda els elements que aprofiten aquests moments per atacar la República, com a enemics declarats d'ella, cal reconèixer l'existència d'un contingent que actua mogut per un sentimentalisme completament equivocac, per un fals patriotisme. Els que obren així, no dubtem que ho fan de bona fe, però del tot cecs, arriben sovint a l'exaltació. Es de dolre aquesta manca de serenitat que és ensem demostració d'incapacitat política. Són molts els que protesten, els que argumenten contra tota descentralització, que no han llegit el text de l'Estatut de Catalunya. Són molts els que no han meditat un sol instant sobre la concepció d'una Espanya nova, d'un Estat espanyol, gran i modern, que alliberant-se a si mateix es dignifiqui reconeixent la llibertat als altres. El discurs del senyor Azaña, que l'opinió republicana rebé amb tanta emoció, assenyala aquesta perspectiva. Les doctrines federals del mestre Pi i Margall, segurament eren combatudes sense ésser conegudes, puix que del contrari no hi ha manera de comprendre les actituds estranyes que alguns elements agafen.

Catalunya, davant d'aquesta manifesta incomprensió, fa sentir la veu de la veritat aixecant, serenament, un clam de llibertat i de democràcia.

DIALEGS AL VOL

—Heu vist? Els aragonesos se'ns han declarat enemics.

—Els aragonesos, no. Uns quants aragonesos centralistes.

—Els que viuen a Barcelona no hi estan pas conforme amb aquesta actitud.

—Perquè ens coneixen.

...

—Diuen que volen embarcar els seus productes a València.

—Bé, sí. Però això serà quan els surti més econòmic.

...

—Diuen que els militars...

—Res. No feu pas cas de rumors.

Els nervis estan excitats, però el Govern té una grossa provisió de tilla. No ha de passar res.

—N'hi ha que perden molt fàcilment el control.

—Mentre no el perdi l'Azaña...

NO TROBA LA MANERA DE QUE LI PAGUIN

El pintor que féu els dissenys dels segells de Correus d'Abissinia

Belgrad. — L'emperador d'Abissinia ha estat demandat davant un Tribunal de justícia per manca de pagament.

Abans de la guerra gran, el famós pintor Botzaritch pintà, per encàrrec del Govern d'Abissinia, l'escut reial de l'Imperi.

El dibuix de Botzaritch fou oficialment acceptat, i ha estat emprat en els segells de Correus des de fa tretze anys. L'artista, però, no ha rebut ni un cèntim pel seu treball.

En fer-li l'encàrrec, les autoritats d'Abissinia oferiren al pintor 50.000 francs pel seu treball; però no sols no li paguen, sinó que ni li contesten les lletres que el pintor escriu reclamant el pagament.

Botzaritch ha presentat el cas davant el Tribunal Internacional de Justícia de La Haia.

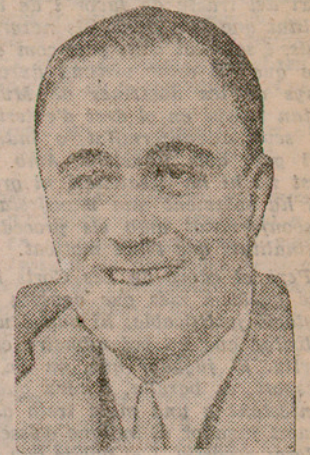
No hi ha tal front únic contra el Govern

UNES PARAULES D'“EL LIBERAL”

Madrid. — Diu “El Liberal” en el seu editorial:

“No hay tal “frente único” contra el Gobierno, porque no puede haberlo; porque la aspiración común que lo determinara no sería confesable por los conjurados. Lo que hay es una conjurilla embozada que da la batalla alevosamente, tomando como bandera la oposición al Estatuto, enrolando el sentimiento patriótico, que es unitario; porque el unitarismo se hizo secular y no se elimina tan fácilmente como los malos humores.

Es una especie de arsénico que se deposita en las entrañas de los intoxicados y que en ellas se encontraría cuando se les hiciera la autopsia.”

M. FRANKLIN ROOSEWELT
candidat demòcrata de la Presidència dels Estats Units que ha anunciat una forta campanya senyalant noves orientacions internacionals per a la política nord-americana

Es llança al carrer des d'un tercer pis

A les set d'aquest matí, l'industrial Josep Duch Soler, de quaranta-sis anys, casat, domiciliat al carrer de Corts Catalanes, 756, tercer, s'han llançat al carrer des del balcó de casa seva amb el propòsit de suïcidar-se.

Uns transeünts han recollit el desesperat Duch i en constatar que encara patejava, l'han pujat al pis. Tot seguit acudí el metge de guàrdia de la Clínica del doctor Bartrina, el qual no pogué fer pas res, puix que el suïcida havia deixat d'existir.

S'ignoren els motius que ha tingut l'esmentat industrial per prendre tan extremada determinació.

los temores manifestados a una confesión de que Madrid es el estómago de España, es una ciudad de artificios, es un monstruo que vive del trabajo ajeno, es una gran covachuela, que no una gran ciudad. Y Madrid no es eso, y, si lo fuera, los madrileños tenemos el deber de trabajar porque deje de serlo. Y la gran virtud de la autonomía de las regiones es para Madrid la de obligarle a cambiar de modo de ser, a transformarse en pueblo productor, capaz de vivir por sí mismo y digno de la capitalidad por sus virtudes, por sus cualidades y por su espiritualidad.

Madrid sería un parásito indigno de la vida, no ya como capital, sino como lugarón, si viviera del trabajo de los demás, de la producción ajena, y si necesitara para medrar de la centralización, del favoritismo, de la burocracia y de la corte con reyes y cortesanos.”

Per 400.000.000 d'habitants hi ha 1339 escoles

Corresponen 298.728 habitants per escola

Xang-Hai. — Segons dades oficials publicades darrerament pel Ministeri d'Instrucció pública a Xina, referents al curs 1930-1931, hi han en aquell país 1.339 escoles secundàries, classificades en la forma següent:

Nacional, 1.
Provincials o municipals, 354.
Sots-provincials, 566.
Privades, 418.

A dits centres assisteixen uns 234.811 alumnes, en total.

Com que el nombre d'habitants a Xina és de 400.000.000, correspon a cada escola 298.729.

El seu sosteniment costa 24.602.366 dòlars mexicans o sigui un promedi de 104,30 dòlars per cada escolar.

S'ha de tenir en compte que 149 de dites escoles són professionals i 236 de normals.

N'HI HAN DE REACIS

Sánchez Román vol aprofitar els dies de vacances per a fer campanya contra l'Estatut

Madrid. — Es diu que el senyor Sánchez Román es proposa aprofitar els dies de la vacança parlamentària setmanal per emprendre una activa campanya contra l'Estatut a tot Espanya.

PER A VIURE MOLTS ANYS

N'hi ha prou, per al descans d'una persona, amb dormir quatre hores i mitja

Colònia. — Les millors i més saludables hores per a dormir són de set de la tarda a dos quarts de dotze de la nit.

El professor Stockmann, del Liceu Municipal de Duisburg, s'ha passat molts anys estudiant tots els fenòmens de la son i ha arribat a l'anterior conclusió, després de repetides experiències.

Les hores de set de la tarda i dos quarts de dotze de la nit no sols són les “millors i més saludables per a dormir”, sinó que demés són suficients per al descans d'una persona que fa una vida de gran activitat.

L'ONCLE SAM NO ESTA PER DONES FATALS

EL QUE DIU UN DIPUTAT PER MADRID

«Madrid seria un paràsit indigne de la vida, si necessités, per a subsistir, de la centralització i de la burocràcia»

Madrid. — El vell republicà Roberto Castrovido publica a “El Liberal” un article del qual en treiem els següents fragments:

“Para el buen centralista enemigo de la autonomía regional todo español votante del Estatuto de Cataluña es un mal patriota, y si ese español ha nacido en Madrid es, además de mal patriota, mal hijo de su pueblo, un descastado, un ingrato, un traidor, un espurio, un parricida. ¡Qué horror!

A los diputados por Madrid se les pone como en una picota al colocar aparte sus nombres en la lista de vo-

tantes en una nominal. No figuro entre esos votantes, y me apresuro a unir mi voto al suyo, no se me vaya a creer un emboscado, un falso enfermo, uno de esos tipejos a los que marcó en la piel el insigne Unamuno con una frase candente. No; yo no soy de esos; si no voté fué porque no pude ir a las Cortes, y no por cuquería. Por convicción y en conciencia votaré el Estatuto de Cataluña y todos aquellos Estatutos basados en la autonomía regional.

Dos argumentos se esgrimen contra los diputados por Madrid que somos partidarios del Estatuto. Es el primero aplicable a todos los constituyentes en cuanto consiste en tachar a los electos de haber guardado silencio sobre la autonomía en general y el Estatuto de Cataluña en particular en la propaganda electoral. Falsa argumentación. Precisamente es un tema éste sobre el que no se necesitaba insistir. Todo republicano, desde 1917 y 1918, estaba obligado a cooperar por la libertad de Cataluña, por el reconocimiento de la personalidad de esa tierra, por la autonomía integral (política, administrativa, económica) de aquella región. Los partidos republicanos anteriores al 14 de abril de 1930 éramos federales, no simplemente autonomistas. No hubo un partido, ni una alianza de partidos, que no admitiera como base de su programa el federal de 22 de junio de 1894. Si la República de trabajadores de todas clases ha prevalecido sobre la República federal, no por esto se puede considerar nadie chasqueado al saber que la mayoría de los diputados vota la autonomía regional, y lo sensible es que no votemos también la salvaguardia por el Estado federal, o nacional, o español, de la autonomía municipal.

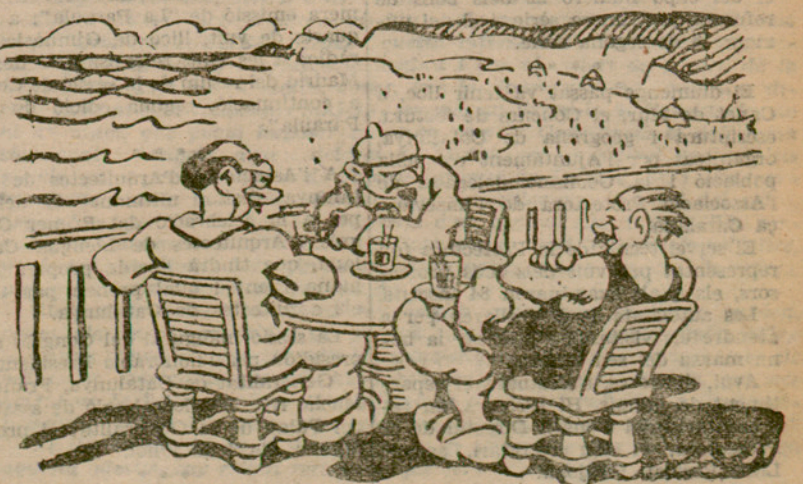
Votamos el Estatuto por ser un deber el respeto a las libertades colectivas y por considerarlo medio seguro, el único posible, de armonizar lo único y lo vario, de restablecer la entibiada fraternidad entre las diversas Españas y de corregir en leyes y costumbres antiguallas y particularismos contrarios a los nacionales progresos

y a las internacionales posibilidades.

La Federación es la única manera de conservar unidos pueblos de distintas lenguas, leyes, tradiciones y costumbres. Sobre que es ya imposible la asimilación, ahora más que nunca, es odiosa la supeditación por la tiranía. Y no hay otras soluciones que el dominio violento, la guerra civil, el corte de amarras y la Federación o el Estatuto autonomista. Optamos por el Estatuto. ¿Somos malos patriotas?

El otro cargo se hace a los madrileños que somos diputados por Madrid o que ostentamos esta representación sin haber nacido en la villa. Se nos tacha de laborar por la ruina de Madrid. Autónomas las regiones — se dice — disminuirán los funcionarios de los Ministerios, vendrán a la capital menos comisiones de provincias, será menor también el número de estudiantes, se doctorarán en las Universidades regionales los que antes habían de acudir a la Central para doctorarse. Unidos — añaden — estos males a los que causan a Madrid la reducción de la oficialidad del Ejército, la separación de la Iglesia del Estado y la reforma agraria, lo cual significa menos vecinos militares, menos dinero en los clérigos aquí vecindados y reducción de los señores de tierras que aquí vivían y aquí gastaban cuanto les enviaban renteros y arrendatarios, la ruina de la capital es inminente.

Creo una injuria a Madrid la cantinela de los detractores de Estatutos y autonomías, porque equivalen

—No hi ha res tan còmode com el traje de bany.
—Sí, sobretot per no rascar-se l'er m'illa a l'hora de pagar.

Fem avinent als nostres subscriptors i anunciants que, des d'avui, la Redacció i Administració de LA HUMANITAT han quedat instal·lades a la Ronda de Sant Pere, número 11, principal.
Telèfons 24646 i 24647